

KELLY BARNHILL este o scriitoare americană care a avut diverse meserii de-a lungul timpului: profesoară, chelneriță, secretară, pădurar. Toate aceste experiențe n-au pregătit-o pentru nimic concret, dar datorită lor are ce povesti.

După ce a născut cel de-al doilea copil, a început să scrie povestiri care mai târziu s-au transformat în romane și a primit burse de creație de la Jerome Foundation și de la Minnesota State Arts Board. În 2016 povestirea *The Unlicensed Magician* a câștigat World Fantasy Award, iar în anul următor *Fata care a băut luna* a primit Medalia Newbery.

În prezent locuiește cu soțul și cu cei trei copii în Minneapolis, iar în timpul liber îi place să facă muncă de voluntariat, să alerge, să meargă cu cortul și să se ocupe de grădină.

KELLY BARNHILL

Fata care a băut luna

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur

Redactor: Ioana Vilcu
Tehnoredactor: Florin Paraschiv
DTP copertă: Anca Chiriță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARNHILL, KELLY

Fata care a băut luna / Kelly Barnhill; trad. din
engleză de Iulia Arsintescu. – București: Editura Arthur,
2022

ISBN 978-606-086-619-0

I. Arsintescu, Iulia (trad.)

821.111

Kelly Barnhill

The Girl Who Drank the Moon

Copyright © 2016 Kelly Barnhill

© Editura Arthur, 2022, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

*Pentru Ted,
cu iubire*

În care se spune o poveste

Da.

În pădure există o vrăjitoare. Mereu a fost o vrăjitoare acolo.

Vrei să nu te mai foiești? Cerule! N-am mai pomenit copil să se foiască atâta.

Nu, scumpule, n-am văzut-o. N-a văzut-o nimeni. De veacuri. Am făcut tot ce-a fost nevoie să n-o vedem niciodată.

Și a fost nevoie de lucruri groaznice.

Nu mă face să le rostesc. Oricum le știi deja.

Ei, nu știu, dragule. Nimeni nu știe de ce vrea copii. Nu știm de ce insistă să fie întotdeauna cei mai tineri dintre ai noștri. Și n-avem cum s-o întrebăm. N-a văzut-o nimeni. Și ne îngrijim nici să n-o vedem vreodată.

Desigur că există. Ce întrebare! Uită-te la pădure! Uită-te cât e de periculoasă! Fum otrăvitor, doline ca niște pâlnii de piatră, gheizere clocotite și pericole îngrozitoare oriunde te-ai duce. Crezi că a ajuns așa din întâmplare? Nici vorbă! Vrăjitoarea a croit-o astfel, și dacă nu i-am da ascultare, ce s-ar alege de noi?

Chiar ai nevoie să-ți explic?

Mai bine nu.

Ei, taci acum, nu plânge! Nu după tine vine Consiliul Seniorilor. Ești mult prea mare.

Din familia noastră?

Da, dragule. Acum multă vreme. Înainte să te naști tu. Era un băiat frumos.

Haide, termină-ți cina și vezi-ți de treburi. Mâine ne trezim toți devreme. Ziua Sacrificiului nu așteaptă pe nimeni, trebuie să fim prezenți cu toții și să-i mulțumim pruncului care ne va salva pentru încă un an.

Fratele tău? Cum să mă fi luptat pentru el? Dacă încercam, Vrăjitoarea ne omora pe toți, și atunci ce s-ar fi ales de noi? Sacrifici unul sau îi sacrifici pe toți. Așa merge lumea. N-o putem noi schimba nici dacă am încerca.

Gata cu întrebările. Șterge-o! Copil neghiob.

2

*În care o femeie fără noroc
își iese din minți*

Marele Senior Gherland nu se grăbea în dimineața aceea. La urma urmei, Ziua Sacrificiului era doar o dată pe an, iar lui îi plăcea să arate cât mai bine în timpul procesiunii sobre spre casa lovită de blestem și în timpul întoarcerii posomorâte. Îi îndemna și pe ceilalți Seniori să procedeze la fel. Era important să ofere circ norodului.

Se dădu grijuliu cu roșu pe obrajii punși și își contură ochii cu dăre groase de *kohl*. Își cercetă dinții în oglindă și se asigură că nu avea resturi de mâncare sau murdărie. Adora oglinda aceea. Era singura din Protectorat. Nimic nu-l bucura mai tare pe Gherland decât să aibă un obiect unicat. Îi plăcea să fie *special*.

Marele Senior avusese mereu nenumărate bunuri unice în Protectorat. Era unul dintre avantajele funcției.

Protectoratul, numit de unii Regatul Papurii, iar de alții Cetatea Suferințelor, era înghesuit între o pădure perfidă și o mlaștină uriașă. Majoritatea oamenilor din Protectorat își duceau zilele de pe urma mlaștinii. Mersul prin Mlaștină era de viitor, le spuneau copiilor mamele. Nu cine știe ce viitor, se-nțelege, dar mai bine decât nimic. Mlaștina era plină primăvara de Zirin îmbobocit, vara de flori de Zirin, iar toamna de bulbi de Zirin, pe

lângă o mare varietate de plante medicinale și oarecum vrăjitorești care puteau fi culese, preparate, tratate și vândute negustorilor din cealaltă parte a pădurii, care transportau pe urmă roadele Mlaștinii până în îndepărtatele Orașe Libere. Pădurea însăși era extraordinar de periculoasă și putea fi străbătută doar pe Drum.

Iar Drumul era al Seniorilor.

Cu alte cuvinte, Drumul îi aparținea Marelui Senior Gherland, iar ceilalți Seniori își aveau și ei părțica lor. Tot a Seniorilor era și mlaștina. Și livezile. Și casele. Și piețele. Chiar și loturile de grădină.

De aceea familiile din Protectorat își făceau încălțările din papură. De aceea, în vremuri neroditoare, își hrăneau copiii cu supa groasă și păstoasă a Mlaștinii, sperând că Mlaștina îi va întări.

De aceea Seniorii și familiile lor creșteau mari, puternici și roșii în obraji de la carnea de vită, unt și bere.

Se auzi un ciocănit la ușă.

— Intră, mormăi Marele Senior Gherland, aranjându-și faldurile robei.

Era Antain. Nepotul lui. Un Senior Ucenic, dar asta numai din cauză că Gherland, într-un moment de slăbiciune, îi făcuse această promisiune foarte caraghioasei mame a acelui băiat caraghios. Urât din partea lui să gândească astfel! Antain era un tânăr destul de plăcut de aproape treisprezece ani. Muncea mult și învăța repede. Se pricepea la socoteli, era îndemânatic și putea construi dintr-o suflare o băncuță comodă pentru un Senior obosit. Iar băiatul îi era tot mai drag lui Gherland, în ciuda voinței lui.

Numai că...

Antain avea gânduri mărețe. Concepții grandioase. Și întrebări. Gherland se încruntă. Antain era... cum să-i fi spus oare? *Prea exaltat*. Dacă mai continua așa, trebuia să se descotorosească de el, cât i-o fi fost el de rudă. Gândul acesta îl apăsa pe inimă ca un bolovan.

— UNCHIULE GHERLAND!

Antain aproape că-și doborî unchiul la pământ cu entuziasmul lui insuportabil.

— Potolește-te, băiete! îl certă Seniorul. Este o ocazie solemnă!

Băiatul se potoli vizibil, lăsându-și puțin în jos fața zeloasă, ca de câine. Gherland își înfrână dorința de a-l mângâia ușor pe cap.

— Am fost trimis, continuă Antain cu cea mai blândă voce cu putință, să-ți spun că ceilalți Seniori sunt gata. Iar norodul ne așteaptă, înșirați toți de-a lungul traseului. Toți sunt prezenți.

— Toți? Nu trage nimeni chiulul?

— După anul trecut, mă îndoiesc că se va mai întâmpla vreodată, zise Antain și se înfioră.

— Păcat.

Gherland se uită iarăși în oglindă și își întinse mai bine roșul din obraji. Îi plăcea mult să le dea din când în când lecții cetățenilor din Protectorat. Lămureau lucrurile. Își bătu pliurile gușii de sub bărbie și se încruntă.

— Atunci, nepoate, zise el, involburându-și cu dibăcie roba cu un gest care îi luase mai mult de un deceniu ca să-l perfecționeze, hai să mergem. Pruncul acela nu se sacrifică singur.

Ieși apoi în stradă, cu Antain împleticindu-se în urma lui.

În mod normal, Ziua Sacrificiului venea și trecea cu toată pompa și gravitatea cuvenite. Copiii erau livrați fără proteste. Familiile lor amorțite de durere îi jeleau în tăcere, cu oale de tocană și mâncăruri hrănitoare îngrămădite în bucătării, în timp ce vecinii îi consolau cuprinzându-i în brațe, ca să le facă pierderea mai ușor de suportat.

De obicei nimeni nu încălca regulile.

Dar nu și de data asta.

Marele Senior Gherland își țuguie buzele și se încruntă. O auzea deja pe mamă urlând încă dinainte să intre procesiunea pe ultima stradă. Cetățenii începură să se foiască stânjeniți, care pe unde aștepta. Ajunși apoi la casa familiei, Seniorii din Consiliu se treziră în fața unei imagini uimitoare. Îi întâmpină la ușă un bărbat cu fața plină de zgârieturi, cu buza de jos umflată și cu petice chele și însângerate pe cap, de unde îi fuseseră smulse smocuri de păr. Încercă să zâmbească, dar limba i se duse instinctiv spre gaura unde avusese până de curând un dinte. Își supse buza prin ea și încercă în schimb să facă o plecăciune.

— Îmi pare rău, domniile voastre, zise bărbatul, probabil tatăl copilului. Nu știu ce a apucat-o. Parcă ar fi înnebunit.

Seniorii intrară în casă, iar de pe grinzile de deasupra lor o femeie începu să țipe și să urle la ei. Părul negru și lucios îi zburătăcea în jurul capului ca un cuib de șerpi lungi, contorsionați. Hârâia și scuipa ca un animal încolțit. Se atârname de grinzile tavanului cu un braț și

un picior, iar cu celălalt braț strângea tare la piept un prunc.

— IEȘIȚI AFARĂ! strigă femeia. Nu puneți voi mâna pe fata mea. Vă scuipe în față și vă blestem numele. Cărați-vă imediat din casa mea sau vă scot ochii și îi arunc la corbi!

Seniorii se uitară la ea cu gura căscată. Nu le venea să creadă. Nimeni nu se lupta pentru un prunc condamnat. Pur și simplu *nu se făcea*.

(Doar pe Antain îl buși plânsul. Se strădui din răsuputeri să-și ascundă lacrimile de adulții din încăpere.)

Gherland se gândi iute și afișă pe chipul lui aspru o expresie plină de bunăvoință. Întoarse palmele deschise spre mamă, să-i arate că nu voia să-i facă niciun rău. În spatele zâmbetului scrâșnea din dinți. Toată bunătatea asta îl omora de-a dreptul.

— Nici vorbă s-o luăm noi, sărmana mea fată cu mintea tulburată, zise Gherland cu cea mai răbdătoare voce. *Vrăjitoarea* o ia. Noi doar facem ce ni s-a spus. Mama scoase un sunet gutural, din adâncul pieptului, ca un urs furios.

Gherland puse mâna pe umărul soțului dezorientat și îl strânse cu blândețe.

— Se pare că ai dreptate, băiete dragă: soția ta a înnebunit cu adevărat, zise el, străduindu-se din răsuputeri să-și ascundă furia din spatele aparentei îngrijorări. Un caz rar, desigur, dar nu fără precedent. Trebuie să reacționăm cu înțelegere. Are nevoie de grijă, nu de dojană.

— MINCINOSULE! scuipă femeia.

Fata începu să plângă, iar femeia se cățără mai sus încă, puse câte un picior pe două grinzi paralele și se

sprijini cu spinarea de acoperișul înclinat, încercând să se așeze astfel încât să nu poată fi ajunsă în timp ce alăpta. Fetița se potoli cât ai clipi.

— Dacă o luați, mârâi femeia, eu o s-o găesc. O s-o găesc și o s-o aduc înapoi. Să vedeți dacă nu.

— Vei da piept cu Vrajitoarea? răsă Gherland. De una singură? Vai de tine, suflet rătăcit și demn de milă, adăugă el.

Vorbele îi erau microase, dar fața îi dogorea ca jarul.

— Durerea te-a făcut să-ți pierzi judecata. Șocul ți-a zdruncinat sărmana minte. N-are a face. Te vom vindeca, draga mea, cât de bine ne stă în puteri. Gârzi!

Pocni din degete și în încăpere se revărsară paznici înarmați. Era o unitate specială, asigurată ca de obicei de Surorile Stelei. Aveau în spate arcuri cu săgeți și săbii ascuțite la cingătoare. Purtau părul lung, împletit și înfășurat strâns în jurul mijlocului, o mărturie a anilor de studiu și pregătire de luptă petrecuți în vârful Turnului. Chipurile le erau împietrite și neînduplecate, iar Seniorii, în ciuda puterii și staturii lor, se traseră mai departe de ele. Surorile reprezentau o forță de speriat. Nu te puneai cu ele.

— Luați copilul din ghearele nebunei și conduceți-o pe sărmana femeie în Turn, ordonă Gherland, apoi se uită la mama de pe grinzi, care devenise brusc foarte palidă. Surorile Stelei știu cum să se poarte cu oamenii cu mințile rătăcite, draga mea, adăugă el. Sunt sigur că n-o să te doară deloc.

Gărzile erau eficiente, calme și absolut neîndurătoare. Mama nu avea nicio șansă. În doar câteva clipe se trezi înșfăcată, legată fedeleș și dusă de-acolo. Urletele femeii

răsunară prin orașul cufundat în tăcere și se opriră brusc după ce ușile mari de lemn ale Turnului se trântiră în urma ei, ferecând-o înăuntru.

Fetița, pe de altă parte, odată mutată în brațele Marelui Senior, scânci scurt, apoi își îndreptă atenția spre fața pungită dinaintea ochilor ei, toată numai cute și pliuri tremurătoare. Avea o expresie solemnă, calmă, sceptică și vie, care îl împiedica pe Gherland să se uite în altă parte. Avea bucle negre și ochi negri. Piele strălucitoare ca chihlimbarul șlefuit. În mijlocul frunții avea un semn din naștere în formă de crai-nou. Mama avea și ea un semn asemănător. Înțelepciunea populară susținea mereu că astfel de persoane erau deosebite. Lui Gherland nu-i plăcea folclorul în general, dar îi dispăcea cu atât mai mult când le băga în cap cetățenilor din Protectorat să se creadă mai cu moț decât erau. Se încruntă mai tare și se aplecă mai aproape, cu sprâncenele încrețite. Fetița scoase limba.

„Oribil prunc“, se gândi Gherland.

— Domnilor, e vremea, zise el cât mai ceremonios cu putință.

Copilul alese exact momentul acela ca să lase pe roba lui Gherland o pată mare, caldă, udă. Seniorul se prefăcu că n-o observă, dar în sinea lui spumega.

Fetița o făcuse intenționat. Bărbatul era sigur. Ce prunc revoltător!

Procesiunea se dovedi ca de obicei mohorâtă, înceată și insuportabil de trudnică. Gherland simțea că îl apucau năbădăile de nerăbdare. Dar după ce porțile Protectoratului li se închiseră în spate și cetățenii se întoarseră